

 HARLEQUIN®

Spalocline romaan

*Päästeo
võrgutaja*

Tetraloogia 2. raamat

JULIA JUSTISS

Julia Justiss
THE RAKE TO REDEEM HER
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Janet Justiss
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10263413
ISBN 978-9949-25-447-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Dahel köidab mõni kõrvaltegelane sinu tähelepanu ega lase enam lahti, paeludes sedavõrd, et sa tead – pead tema loo lahti kirjutama. Nii juhtus salapärase *madame* Lefevre'iga, naisega, kes esimeses „Ransleigh' Eluvendade” minisarja raamatus „Galantne võrgutaja” meelitas Max Ransleigh'd Viini kongressi ajal sõprusega, et selle varjus korraldada lord Wellingtoni mõrvakatse.

Kust ta tuli? Miks ta vandenõus osales? Mis temast pärast seda sai? Nendele küsimustele vastuseid otsides avastasin ainulaadse ja huvitava naise – Prantsuse emigrandi, kelle perekonna hävitas revolutsioon, ent kes jäi ellu tormiliste ajalooliste jõudude keerises, mis viisid Prantsuse riigi ühe põlvkonna vältel monarhiast vabariigiks, edasi impeeriümiks ja tagasi monarhiaks. Halastamatud olud õpetasid Elodiele, et loota võib vaid iseendale, ja ta ei usaldagi kedagi ega oota midagi.

Keda panna paari säärase leidliku ja otsusekindla kangelannaga? Ehkki ma kavatsesin algselt sellele mehele kirjutada teistsuguse loo, oli ainsaks võimaluseks Will Ransleigh, Maxi sohilapsest nõbu. Pärast ema surma Londoni agulis kasvanud Will – Maxi onu võrgutas ta ema ja seejärel hülgas

ta – elas tänaval kuus aastat enne, kui Maxi isa ta Seven Dialsist üles korjas ja oma maamõisa saatis, kus käskis Maxil ja ülejäänud nõbudel sellest rentslirotist korralik Ransleigh teha.

Loodetavasti teile meeldib Willi ja Elodie lugu.

Ma ootan väga oma lugejatelt tagasisidet. Minu kodulehekülge on www.juliajustiss.com. Katkendeid, uuendusi ja taustinfot minu raamatute kohta leiate Facebookist www.facebook.com/juliajustiss ja Twitterist [@juliajustiss](https://twitter.com/juliajustiss).

Esimene peatükk

Barton Abbey – hiliskevad 1816

„Dean kihla, et *mina* suudaksin ta leida.” Will Ransleigh võttis oma võõrustaja käest brändiklaasi, põledes vihast naise vastu, kes oli hävitanud tema nõo Max Ransleigh’ diplomaadikarjääri.

„Tere tulemast tagasi Inglismaale,” vastas Alastair Ransleigh, kergitas toostiks klaasi ja viipas siis tugitooli poole. „Hoidku taevas selle eest, et ma veaksin kihla Kihlveo-Williga, kes pole iialgi üheski õnnemängus kaotanud. Aga miks sa arvad, et *sina* suudaksid ta leida, kui Max kõigi oma ametlike suhetega seda ei suutnud?”

„Mul pole *ametnikest* kunagi eriti kasu olnud,” sõnas Will nägu krimpsutades. „Nad oleksid mu leivapätsi varastamise eest endale ja oma nälgivatele kaaslastele maalt välja saatnud.”

„Sa oled praegu sedavõrd peen härra, et ma unustan vahel, et sa olid kunagi pätt,” muigas Alastair. „Aga tegelikult ka – kust sa otsimist alustaksid? *Madame* Lefevre oli Thierry St. Arnaud’ nõbu ja majaperenaine. Too mees oli Viini kongressi ajal Prantsusmaa delegatsiooni juures vürst Talleyrandi adjutant. Tema suguvõsa on vana

ja tuntud, kuigi selgus, et nad on Bonaparte'i pooldajad.”

„Võib-olla, aga seda, mis tegelikult toimub, teavad kõige paremini teenijad: toatüdrukud, toapoisid, kokad, tallimehed, hotelliteenijad, Hoffburgi lossi teenrid, lõbumajade pidajad. Ma kasutan *madame* Lefevre'i otsimiseks nende abi.”

„Kui ma Maxi tema naise mõisas külastasin, ütles ta, et on sealse eluga rahul.” Alastair naeris. „Ta väitis koguni, et hobuste õpetamine on nagu diplomaatia – meelitamisega saavutab rohkem kui sundimisega. Ja hobused ei valeda ning nende mälu on lühike, nii et nad ei pea tehtud vigade pärast vimma.”

„See on täitsa Maxi moodi – pöörata kõik naljaks. Aga meie – sina, mina, Dom – teadsime lapsest saadik, et Maxist võib saada üks Inglismaa suuremaid poliitikuid, isegi peaminister! Kas ta *tõepoolest* eelistab hobuste õpetamist säravale karjäärile valitsusametis? Ma ei usu seda.”

„Ka mina kahtlesin algul,” tunnistas Alastair. „Maxi huvitasid ainult ilusad ja kogenud naised, aga nüüd on ta õnnelikus abielus tavalise tüdrukuga, kes eelistab maaelu Kentis Londoni seltskonnale. Ent Caro hakkas mulle meeldima. Ta ratsutab minust paremini – ma ei tahaks tegelikult seda tunnistada – ja ta aretab oma Kenti mõisas ülihäid hobuseid. Ta on muljetavaldav – ja arvestades minu üldist madalat arvamust naistest, ütleb see juba mõndagi.” Alastair vaikis ja üle tema näo libises vari.

Ta pole sellest naisest ikka veel üle saanud, mõtles Will, kirudes taas kord maapõhja naist, kes oli katkestanud kihluse ja murdnud Alastairi südame.

Will tundis, kuidas viha järjekordse Ransleigh' eluvenna elu rikkunud naise vastu taas kasvama hakkab, ja jätkas: „See on ju tobedus – uskuda, et Max on seotud Wellingtoni mõrvakatsega? Arvasin, et tema vaprus Waterloo all tegi sellele rumalusele lõpu.”

Alastair ohkas. „Asi on selles, et Viinis toimunu valmistas piinlikkust nii prantslastele, kes pidasid läbirääkimisi liitlastena, kui ka meie omadele, kes ei välistanud vandenõu. Nüüd on Bonaparte kindlalt St. Helenal ja keegi ei taha vana skandaali meelde tuletada.”

„Kas tema isa poleks midagi teha saanud? Krahv on ju aastaid lordide kojas olnud.”

„Swynfordi krahv eelistas oma poega mitte toetada ja mitte kahjustada iseenda poliitilist positsiooni, mida Maxi „vääratus” oli nagunii nõrgestanud,” vastas Alastair hapult.

„Seega ta hülgas oma poja. Kaabakas!” Will lisas vänge vandesõna oma Londoni tänavaelu päevilt. „Täpselt minu kalli onu moodi – mitte lasta perekonna vajadustel takistada poliitilisi püüdlusi. Hea, et mina olen sohilaps.”

Alastair raputas kibestunud ilmel pead. „Viini mõrvakatse korraldaja on nutikas, seda ma tunnistan. Miski ei mõjutaks Maxi rohkem kui hädas naisterahvas, kes vajab abi.”

„Ta on alati vaestesse ja rõhututesse poolehoiuga suhtunud,” nõustus Will. „Mina olen selles osas parim näide. Me peame *madame* Lefevre'i Inglismaale toimetama! Laseme *temal* seletada, kuidas ta mõtles välja mingi õnnetu nutuloo, et Maxi kohtumist Wellingtoniga edasi lükata, nii et kindral pidi üksi ja kaitsetuna ootama. See ju ometi vabastab Maxi süüst, kuna ükski härrasmees poleks

keeldunud daami aitamast. Ta ei leidnud Viinis St. Arnaud' st jälgegi?"

„Selgus, et St. Arnaud emigreerus Ameerikasse. Pole teada, kas *madame* Lefevre läks temaga kaasa. Kui sa kavatset otsinguid alustada, ei saa see kerge olema. Sellest sündmusest on möödas rohkem kui aasta.”

Will kehtas õlgu. „Rünnak mehele, kes juhtis tervet Euroopat lahingus Napoleoni vastu? Inimesed ei unusta seda.”

Alastair avas suu, ent kõhkles.

„Mis on?” küsis Will.

„Ära nüüd vihasta, aga kas sa saad seda endale lubada? Auastme müügist saadud rahast jätkub natukeseks ajaks, aga kas sa ei peaks mingit tööd otsima, selle asemel et mööda Euroopat ringi konnata? Või... täitis krahv oma lubaduse ja...?”

Will rehmas käega. „Ei, krahv nüüd küll mitte. Sa ei arvanud ometi, et meie onu mulle elatusraha määrab?”

„Noh, ta ju lubas, et kui sa suudad endale auastme osta ja sõjaväes karjääri teed, hoolitseb ta selle eest, et sa saaksid pärastpoole elada Ransleigh'le sobival moel.”

Will naeris. „Küllap ta lootis, et ma saan surma või et mind saadetakse häbiga erru. Ja ma ei kavatse minna alandlikult talle tema lubadust meelde tuletama, nii et seda pole mõtet soovitada.”

„Mida sa siis ette võtad?”

„Mul on erinevaid variante. Enne, kui ma nendega tegelema hakkam, tahan Maxi hea nime taastada. Mul on reisisiks piisavalt raha ja küllalt ka selleks, et vajadusel kellelegi meelega anda.”

„Ma tulen sinuga kaasa. „Ransleigh' Eluvennad igavesti”, eks ole?”

„Ei tule. Pea'nd ikka, kuula mind ära,” ütles Will Alastairi vastuväiteid katkestades. „Kui mul oleks vaja lahingusse enda kõrvale saabliga vehkivat husaari, siis eelistaksin ma just sind. Aga selleks reisiks...”

Ta mõõtis nõbu pilguga ülevalt alla ja muigas. „Sinu häält, kombeid ja ka kõnnakut teades pole võimalik varjata, et sa oled Alastair Ransleigh Barton Abbeyst, krahvi vennapoeg, suure mõisa omanik. Ma pean reisima inimesena, keda keegi tähele ei pane, ja agulirotid haistaksid sind kaugelt.”

„Sa oled ise ka krahvi vennapoeg,” märkis Alastair.

„Nojah, aga kuna minu isa jättis mu ema rasedana üksi ja vallalisena Londoni tänavatele, sain ma kuus aastat ellujäämist harjutada. Ma tean, kuidas vargad ja kõrilõikajad tegutsevad.”

„Aga need on ju Austria vargad ja kõrilõikajad. Ja sina ei oska saksa keelt.”

Will kehtas õlgu. „Vargad on vargad ja minu oskused üllataksid sind. Sõjaväel oli mulle pärast Waterloo muudki pakkuda, kui lasta mul haiglas Domi paranemist jälgida.”

„Ta on ju nüüd terve, eks?” küsis Alastair, kelle tähelepanu kaldus Ransleigh' Eluendade neljanda liikme mainimisel temale. „On ta... toibunud?”

Willile meenus lohutamatu pilk Domi allesjäänud silmas. Nõbu oli kutsutud Keigar Dominickiks, ta oli olnud rügemendi kõige kenam mees. Dom oli neile kõigile ratsutamises, jahipidamises, laskmises – ja naiste võrgutamises silmad ette teinud.

Will teadis, et Dom peab leppima palju enamaga kui füüsilised vigastused, ehkki ta oli kaotanud käe, tema nägu oli armiline ja füüsiline jõud kahanenud. „Veel mitte. Kui